

АЛЕКС БОЛДИН ТОРТАТА

chitanka.info

Дядо Георги пристъпваше бавно. Идеше от горния край на улицата. Поспираше и се взираше в жената, седяща самотно на пейката. Вървеше към нея. Знаеше коя е, баба Екатерина — неговата връстница и изгора от младини.

Преди години беше залуднал по нея. Тя го знаеше, но незнайно защо, не му обръщаше внимание. Всичко стана след един неин поглед. Омая го, омагьоса го с усмивката си. Остави го да тича като пале след нея. Получаваше писмата му, отваряше ги, четеше, а после се усмихваше загадъчно и ги скъсваше. Беше много млада, мургава красавица, своенравна, затворена. Събираше заплатите си и после ходеше на екскурзии. Това ѝ бе любимо желание, да ходи на екскурзии. Колегите в службата, където работеше, не я обичаха, но не я и мразеха — съжالياха я, както се съжالياва объркан в живота човек.

Годините минаваха. Георги се преобрази. Намери си приятелка. Не се ожени обаче. Не можеше да я забрави. Тя му бе на сърцето.

Един ден чу, че се е омъжила. Взела била каменоделец, простоват човек. Беше му много чудно как го е сторила. Та тя презираше обикновените хора, такива като него, без пари, без сигурна работа, с дефект в говора. Може би тоя дефект я бе отблъснал, може би. Но той едва се забелязваше и бе такъв, че Георги печелеше с него повече приятели, от който и да е негов връстник.

Не спечели обаче Екатерина.

Минаха още десетина години. Екатерина беше родила момиченце и бе напъдила мъжа си. Живееше си отново сама, сякаш мъжете не бяха вълнение за нея. Веднъж майка ѝ каза на Георги: „Няма да я бъде моята дъщеря. Мъжемразка е. Само ще те мъчи и терзае. Забрави я!“

Но той не я забрави. Не се и ожени. Все за нея си мислеше.

Остаряха някак незабелязано. Годините си отлетяха като есенни птици пред настъпваща зима.

Дъщерята на Екатерина я напусна, замина с някакво момче в Щатите.

Всяка неделна утрин Георги минаваше край дома ѝ, спираше, взираше се в белите перденца на кухнята и мечтаеше да я зърне. Знаеше, че тя е там, зад тях и го гледа. Знаеше го.

Тази неделя се престраши, тръгна към тях. Видя я отдалече. Тя си седеше пак там, на оная дървена пейка, край цъфналата липа.

Седеше умълчана, замислена, със сплетени в скута ръце. Беше се променила. Носеше черна рокля с бяла дантелена яка. Майка ѝ бе скоро починала.

Дядо Георги я приближи. Спря пред нея, въздъхна. Тя не даде вид, че го е видяла. Седеше си кротко, унесена, мълчалива.

— Екатерино, пиле мое! Погледни ме, душа ненагледна, погледни ме! Остаряхме и двамата, побеляхме, а още си мисля за тебе. Кажи ми поне една дума. Виждаш, че вече говоря добре, гладко, без притеснение. Мина ми, пиле мое. Оправих се. Кажи ми поне една думица! Погледни ме!

Баба Екатерина мълчеше. Само вдигна леко глава, зарея поглед някъде зад него и отново потъна в мисли.

— Разбирам! Разбирам те, мъко моя. Сама си. И аз съм сам. Нека се съберем. Ще ни бъде по-леко и на двамата!

Отговор не получи.

— Другата неделя пак ще дойда. Ще ти донеса торта. Зная, че обичаш този сладкиш. Ще седнем един до друг. Ще си хапнем от нея. Нека се промени тоя наш горчив живот, мъко моя. Нали ще ми кажеш поне една добра думичка? Как жадувам да я чуя, поне една дума от устата ти. Нали ще ми се усмихнеш? Почти цял живот не си ми проговорила. Направи го сега! Колко ли ни остава да живеем, пиле мое?

Баба Екатерина мълчеше. Дядо Георги си тръгна. Стъпваше тежко. От време на време се обръщаше назад, но виждаше все тая умълчана стара жена, навела побеляла глава, събрала ръце в скута. Не можеше да я разбере. Никога не бе я разбирал.

След една седмица купи малка сметанова торта, сложи я в хладилника, а към десет часа в неделя я извади, облече празничните си дрехи и тръгна към долната махала, където живееше Екатерина.

Сърцето му се свиваше. Дали ще го чака, или?... Какво пък! Беше ѝ казал, беше решил и трябваше да го стори. Трябваше най-сетне да стопи тоя лед в сърцето ѝ, да опита да вдигне погледа ѝ, а тя да го погледне с онова магично изражение, за което бе мечтал през целия си живот. Трябваше да стане. А тая торта бе за нея, малка, красива торта, обкичена с шоколадови цветя и с малък надпис: „Любовта е вечна!“

Ето, приближи! Пейката пред къщата ѝ бе пуста и самотна. Само някакви хлапетии си играеха на тяхна детска игра. Бяха шумни,

весели, пълни с енергия и щастие. Деца, безгрижни деца. Такива бяха навремето и те с Екатерина. Колко отдавна беше това?

Наближи. Децата спряха и го загледаха умълчани. Бяха видели тортата. Тоя сладкиш беше възбудил желанието им.

Дядо Георги седна на пейката, постави тортата до себе си и обърса чело, оросено от потта.

— Дядо, какво ще правиш с тая торта? — престаши се едно от хлапетата. — За кой я носиш?

— Не е за мен, синко! За една много хубава жена е.

— Коя е тая жена? Защо я няма?

— Ще дойде, синко. Ще дойде. Тя знае, че съм тук и ще дойде.

— Сама ли ще я яде, дядо? Та тя е много за сам човек?

— Заедно ще я ядем, синко.

— А на нас ще дадете ли? По малко... Само по едно малко парченце...

— Разбира се, славейче. Ще има и за вас.

Мина половин час. Баба Екатерина я нямаше. Дали пък заради това че... Кой знае? Никога не бе я разбирал тая своя изгора, никога! Той въздъхна дълбоко, изтри с опакото на дланта напирещата сълза и подвикна:

— Хайде деца, хайде, елате! Жената няма да дойде. Винаги е правила така. Много обича торта, но няма да дойде... Вземи това парче пиленце, но внимавай да не се омажеш. Яж го бавно, никой няма да ти го вземе. Ето и на теб... Нека я опитам и аз... наистина е много вкусна тая торта!

— Но дядо, тя вече свършва. А за жената? Няма да остане за жената, нали тортата беше и за нея?

— Да, беше... Цял живот съм я молил, щях да ѝ купя всички торти на света, но не го иска от мен, сякаш съм чумав.

— Защо говориш така, дядо? Толкова ли те е обидила тая жена?

— Не ме е обидила мен. Обидила е себе си! Днес исках с тая торта да я смиля най-сетне и да ми каже една добра дума. Тя не дойде. Знаеше, че ще ѝ донеса торта, но не дойде.

— Каква хубава торта! Сбъркала е! Трябва да е много глупава...

— Не е глупава, славейче. Нещастна е. Няма обич у нея, няма живец. Исках да ѝ помогна, да я развеселя, да ѝ дам надежда, но тя не го пожела. Нещастна е тая жена, синко...

Дядо Георги се надигна тежко, погледна към малкия прозорец с белите перденца, после се изкашля глухо и си тръгна. Той не знаеше, че зад бялото перденце стои баба Екатерина. Тя поглеждаше скришом навън, така че да не я видят и плачеше. Ръката ѝ трепереше, мачкаше дантелената бяла кърпа и от време на време избърсваше отново бликналите сълзи.

Нямаше да дойде вече. Знаеше го. Това беше последното, което направи за нея. Беше ѝ донесъл торта. Знаеше, че обича тоя сладкиш и го бе купил единствено за нея, за да я зарадва.

Тя протегна ръка, стиснала дантелената кърпичка, посегна да отвори прозореца. Искаше да му викне, за да спре, но не посмя. Какво ли щеше да му каже? Цял живот е тичал по нея, цял живот го е отблъсквала, та сега ли? Та те вече са старци! Животът им върви към залез. Какво ли би се променило? Нищо! Нищо не би се променило! Двама старци, един до друг, а между тях — старите им бездушни спомени...

Децата продължиха своята детска игра. Те се смееха, подхвърляха си старата топка и коментираха вкуса на тортата.

Да, тортата беше чудесна! Не бяха яли такава хубава торта. Но защо ли не дойде оная жена, за която спомена дядото?...

Един весел врабец кацна на перваза на прозореца. Той наклони главица, зачирика тъничко, подскокна един-два пъти, а после полетя към цъфналото дърво. Там, между цветовете на старата липа, сред омайния мирис, чирикаха и подскачаха врабците от неговата компания.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.